

[Knud Kristensen.]

for er det ikke bevist, at der ikke er nogen. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at nu har jeg forsøgt at forklare ham disse Forhold og givet ham en Begrundelse, baade uden for Tinget og her i Tinget, men uden egentlig at move vise mine Ord gentager det ærede Medlem, at de er Ord uden Mening, det er Talemaader, det er tomme Ord.

Hvis man vil have det ærede Medlem til at forstaa, maa man vist søge at gaa frem paa anden Vis. Jeg skal da stille det ærede Medlem et Spørgsmaal: Hvis Venstre havde haft Flertal her i Folketinget, hvis det havde haft Magt, som det har Agt, tror det ærede Medlem saa, at den Politik vilde være blevet ført, som er blevet ført nu? (*A. M. Hansen:* Nej). Nej, det tror det ærede Medlem ikke, og derfor er det ganske urigtigt at ville give os Medansvaret for den Politik, der er ført, for Forholdet er jo det, at hvis vi havde haft Magt, som vi har Agt, vilde der være ført en helt anden Politik. At vi under de Forhold, der er paatvunget os, er gaaet med til noget, som vi ellers ikke vilde gaa med til, for at faa det bedst mulige ud af Situationen, er en Sag for sig. Vi fralægger os ikke Ansvar for det, vi har stemt for. Under de Forhold, som Regeringspartierne har skabt, eller rettere sagt opretholdt, fordi de har modsat sig andre Forhold og andre Foranstaltninger gennemført, tager vi Medansvaret for det, vi har stemt for, men det er ikke det samme, som at vi skal have Medansvaret for, at disse Forhold ikke er ændret, at der ikke er ført en anden Politik.

Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han ikke nu forstaa det, naar det bliver sagt paa denne Maade. Selv om det ærede Medlem kan udtale sig om, hvad Mening der er i andres Ord, saa kan han i hvert Fald ikke faa Attest fra Venstre for, at han har udpræget Sans for Forstaaelsen af de Fornuftgrunde, der fremføres over for ham.

A. C. Mortensen: Jeg har blot forlangt Ordet for at bringe den højtærede Justitsminister en Tak, for hans Udtalelser om, at Lovligheden af Teaterforeninger og Biograf-foreninger skal blive undersøgt. Den højtærede Justitsminister sagde, at det drejede sig nok om at slippe fri for Forlystelsesskatten paa lovlig Maade. Det er ganske rigtigt, det er netop det, det drejer sig om, og det gjorde jeg ogsaa opmærksom paa, da jeg udtalte mig om Sagen. Jeg skulde være særdeles veltillfreds, om Resultatet af Undersøgelserne maatte blive, at alle disse Foreninger er ulovlige. Nu kan man jo mene om Forlystelsesskatten, hvad man vil,

men det er dog en Urimelighed, at det store Flertal af Landets Borgere skal betale Skat, naar de vil have en Forlystelse, medens enkelte mindre Kredse kan fri sig derfor ved at danne en Forening. Men er saadanne Foreninger lovlige, er der ikke noget at sige dertil. Det, jeg reagerede imod, var, at Myndighederne hidtil har tolereret Teaterforeninger, men har forbudt Biograf-foreninger. Dette Forhold mener jeg ikke kan opretholdes; enten maa begge Dele være lovlige, eller ogsaa maa begge Dele være ulovlige, og jeg glæder mig over, at dette Spørgsmaal forhaabentlig snart vil finde sin Afgørelse.

Oluf Pedersen: Der er fra forskellige ærede Medlemmer af Venstre rejst Krav om Erhvervenes Ligestilling. Man siger fra den Side, at Industrien har Beskyttelse gennem Told og Valutacentral, og saa skal Landbruget ogsaa have Beskyttelse gennem de saakaldte „Ordninger“. Denne Betragtning lyder jo helt bestikkende, men Opgaven er, som Praksis vil vise, fuldkommen umulig. Staten kan ikke skabe Beskyttelse, der ligestiller Erhvervene, men Staten kan skabe Ligestilling ved Ophævelse af Beskyttelse. I Stedet for at omgærde os med Monopoler bør Staten fjerne Særrettigheder, frede Forbrug og Arbejde mod Udplyndring, og denne Beskyttelse maa bestaa i Frikonkurrence. Planøkonomi, Selvforsyning og anden saakaldt Beskyttelse, som man fortalte skulde være til Gavn for Landbruget og den øvrige arbejdende Befolkning, har medført, at medens Priserne før Krigen steg fra 1 til 2 paa Vandringen fra Producent eller Importør til Forbruger, stiger Priserne nu fra 1 til 3. Det vil i Virkeligheden sige, at man tvinger Landbruget og Arbejderne til at aflevere $\frac{1}{3}$ af deres Arbejdsudbytte gennem Prisfordyrelsen.

Typisk er den højtærede Handelsminister, som jo ser det som sin Hovedopgave at lave Prisfordyrelse til Handelens Ødelæggelse. Jeg nævner f. Eks. de 30 000 Kr.s Fordyrelse af Kartoffelmelet for hver Arbejder, der kom i Arbejde, det vil sige, at Købeevnen svækkes med 30 000 Kr.; for hver 1 der kom i Arbejde, bliver 10—20 ledige. Sligt burde den højtærede Socialminister, der jo er imod Understøttelse og for Beskæftigelse, vende sig imod, men Ministeren er jo desværre ligesom Handelsministeren enøjet og forstaaer end ikke det latterlige i at ville raade Bod paa Arbejdsløsheden ved Eksport af Arbejdskraft, baade Producenter og Forbrugere. Tror Ministeren virkelig, at der er Mangel paa